

Megküzdeni a rákkal (1.)

Írtam már korábban arról, hogy megbetegedtem, és arról is, hogy túl vagyok a nehezen.

Azt gondoltam, mert úgy érzem, hogy jó, ha a személyes gondolataimat megosztom ezzel kapcsolatban. Megerősített ebben a sok visszajelzés, amit kaptam sorstársaktól, hogy nekik is erőt adott... és azoktól is, akik a társuknak próbáltak támogatást adni, amíg az küzdött a rákkal.

És az is inspirált erre, hogy megtapasztaltam azt is, mennyire tabu ez, milyen nehezen tudnak mit kezdeni vele az ismerősök, mert nem tudják, hogyan viszonyuljanak hozzá.

Vasárnap, mikor a Ludwig Múzeumban a Golden Repair kiállítás tárlatvezetésén, amit én tartottam, az utolsó teremhez értünk, azzal a személyes történettel fejeztem be, hogy bennem is "elromlott" valami, és arról beszéltem kicsit, mi adott erőt ahhoz, hogy a "javítással" egy állomással közelebb kerüljek a gyógyuláshoz. Mert talán ha ezeket az erőket tudnánk mozgatni magunkban, a közösségeinkben, megjavíthatnánk a világ sérüléseit is...

Azt hiszem, a kiállítás üzenetének szép megerősítést adott ez, és az utána történt személyes, majd messengerekben, e-mailekben kapott gondolatok után eldöntöttem, írok egy sorozatot erről az egészeiről.

Őszintén, nyilván személyes megélésekkel, és nagy tanulságokkal. Mert az ember, ha rákban betegszik meg, átértékel sok mindent. És kicsit más ember lesz, akkor is, ha szerencsésen küzd meg vele, és akkor is, ha ez a küzdelem nem ad több lehetőséget számára.

Fogok írni a saját érzéseimről, a környezetem visszacsatolásairól, a szeretet erejéről, a mélypontokról, és a bizalomról is. Az egésznek a lelki aspektusairól, ahogy én megéletem.

És fontos az is, hogy mindenki másképp éli ezt meg, mindenkinek mások a megküzdési stratégiái. Ehhez mindenkinek joga van, saját döntések vannak mögötte, és nincs olyan, hogy jó, vagy rossz. Talán ez segít kicsit a környezetnek is megérteni azokat, akik benne vannak. Mert nagyon más kívülről és belülről megélni ezt.

Ez tehát az első poszt. Ezt csak bevezetőnek szánom... és példának az említett kiállításnak címet adó "hegek művészetét" hozom.

Egy 15. századi sógunhoz kötik ezt, akinek eltört a kedvenc teáscsészéje, amit megjavítottak, de kapcsokkal javították meg, ami neki nem tetszett. Kitalálta az arannyal javítást, ami láthatóvá tette a hegeket, egyben a tárgy értékes részévé, új egységet teremtve vele. Ez a ma is népszerű kincsgyi technika. Sokan a reziliencia szimbólumának is tartják ezt. Mert a hibázást megélni, és azt javítva, a tanulságokkal értékkel emelni nagyon fontos, önfejlesztő folyamat.

A hibákból tanulunk, a hibázás során szerzett sérüléseink is a részünkké válnak. Lehet-e ezeket a sérüléseket szeretni? Meg lehet-e békélni velük? Lehet-e belőle tudást építeni, amivel jobbak lehetünk? Nos, azt hiszem, a válasz igen. Nálam legalábbis az.

A műtéti heg, a sugárkezelés jelzésének tetoválása a testemen marad. De ez csak egy fizikai megjelenés. Sokkal fontosabb az, ami belül, a lélekben zajlott és zajlik a rákkal való küzdelemben.